

Livsenhedsprincippet

eller

det første glimt af en Guddoms eksistens

(Symbol nr. 7)

1. Hvis ikke den ydre verden eksisterede

Vi har i det foregående symbol fået et første indblik i det levende væsens evige livsstruktur. Med denne livsstruktur, hvilket vil sige: det levende væsens jeg og den hertil knyttede evige overbevidsthed og underbevidsthed og hermed dets manifestationsorganismer eller legemer ville være ganske uden nogen som helst mening eller hensigt, hvis de ikke var baseret på at skabe en vekselvirkning med den ydre verden. Hvad skulle jeg'et kunne opleve, hvis ikke denne ydre verden eksisterede? — Til hvem skulle det henvende sig og udveksle tanker og følelse, hvis ikke der eksisterede andre jeg'er, der med deres organismer eller kosmiske og fysiske strukturer kunne opleve henvendelsen og reflektere på denne? — Hvordan skulle det i det hele taget kunne skabe eller manifestere noget som helst, hvis ikke materien eller stoffet eksisterede? — Ethvert levende væsen er således lige så meget afhængigt af den ydre verden, som det er afhængigt af sin egen organisme og kosmiske struktur. Jeg'et hører urokkeligt sammen med den ydre verden.

2. Ligesom det levende væsens organisme ikke kan eksistere uden et »jeg«, således kan den ydre verden heller ikke eksistere uden et »jeg« eller »Noget, som er«

Ligesom jeg'ets oplevelses- og manifestationsstruktur ikke kunne eksistere uden et jeg, således kan den ydre verden heller ikke eksistere uden det samme guddommelige „Noget“, som udgør jeg'et i alle levende væsener. Det levende væsens livsoplevelse, manifestation og den ydre verden med dens levende væsener, materie eller stof er således urokkeligt livsbetingende for hinanden. Ligesom det usynlige jeg manifesterer sig igennem sine organismer eller legemer, således ser vi også, at den ydre verden manifesterer sig igennem organer, legemer, strukturer o.s.v. Men når den ydre verden således åbenbarer logisk manifestation eller skabelse, bliver det her synligt, at der bag denne skabelse må eksistere begær, ønske, forstand og villie og dermed et levende „Noget, som er“ bag den ydre verden.

3. Det ufærdige menneskes mangelfulde evne til at erkende liv

Det jordmenneskene kender bedst af denne ydre verden, er naturligvis de organismer, de opfatter som „mennesker“, „dyr“ og som „planter“. Men efter

erkendelsen af disse former for liv begynder det ufærdige menneskes evne til at erkende liv at være meget usikker. Det er ikke særligt indstillet på, at mineralstoffer er levende, skønt det allerede forlængst har opdaget, at de udtrykker bevægelse, forandring eller skabelse. Er ikke krystallisation en vidunderlig skabelse? — Er det ikke ligeså med frostblomstdannelserne? — Udviser de ikke utallige skønne plantetegninger? — Hvad med jordkloden, der udgør jordmenneskenes fysiske livsrum. At opfatte denne som et levende væsens organisme hører også med til det næsten umulige for mange mennesker. Og ligeså med de andre himmellegemer: sol- og mælkevejssystemer? — Disse foreteelser er menneskene heller ikke vant til at opfatte som manifestations- og oplevelsesorganer eller leger for det samme usynlige „Noget“, som udgør jeg'et i de levende væsener.

4. Naturens skabelsesprocesser afslører en »skaber«s eksistens

Alle levende væsener er således omgivet af en ydre verden. Den udgør et ocean af organiserede bevægelsesarter eller skabelsesprocesser, der er absolut logiske. Hvis de ikke var logiske, ville intet som helst levende væsen kunne eksistere. Der ville hverken være planter, dyr eller mennesker, ja, der ville overhovedet ikke eksistere hverken kloder, sole eller mælkeveje. Og hvordan skulle der da kunne eksistere liv, oplevelse og skabelse? — Hvordan skulle tid og rum da kunne skabes? — Hvordan skulle de levende væsener få fysisk livsrum, hvis ikke der eksisterede kloder? — Hvordan skulle der opstå lys og varme, hvis ikke solene eksisterede? — Hvordan skulle det gå, hvis jorden stod stille i sin bane? — Ville ikke et evigt solskin på dens solside og verdensaltets kulde på dens skyggeside skabe forstyrrelse i dens normaltemperatur og dermed umuliggøre det nuværende så højt udviklede vegetabiliske og animalske livs normalitet? — Vi kan ikke her undgå at se, at jordens rotation er en guddommelig velsignelse, i hvilken mennesket kan opnå total fuldkommenhed eller færdigskabelse. Verdensaltets struktur er således logisk og bliver i kraft af denne logik livsbefordrende, bliver til livsbasis for levende væsener. Men en livsbefordrende skabelsesproces, der er logisk, kan kun eksistere som et resultat af planlægning, og planlægning kan kun eksistere som et resultat af tænkning. Tænkning igen kan kun eksistere som en funktion ved et levende væsen og dermed en livsytring. Idet naturens skabelsesprocesser således er livsytringer, bliver det her synligt, at de har et levende væsen til ophav.

5. Jordkloden udgør vort makrovæsen

Disse naturens livsbefordrende skabelsesprocesser er altså en skabers eller et levende væsens organismes indre funktioner. Vi lever således i en organismes indre og ser eller oplever dette indre som vor ydre verden. Vi kender denne ydre verden som jord og himmel, som kontinenter og have, som luft og vand, som storm og stille, som kulde og varme, ja, kort sagt som alle naturkræfter

tilsammen. Denne organisme udgør altså det samme som jordkloden. Mennesker, dyr, planter og andre livsformer inden for dens område udgør dens mikro-væsener på samme måde, som vore organer, celler, molekyler o.s.v. udgør mikro-væsener i vor organismes indre. Jorden udgør således et makrokosmisk væsen for os, ligesom vi på samme måde udgør et makrokosmisk væsen for vor organismes mikro-væsener. Men ligesom vi ikke kan sanse og opleve fysisk tilværelse uden i en sådan makrokosmisk organisme, således kan vort makrovæsen, jordkloden, naturligvis heller ikke sanse og opleve uden ved at være et mikro-væsen i en for den fremtrædende makrokosmisk organisme. Hvordan skulle den få mulighed for eksistens og liv, hvis der ikke omkring den eksisterede en ydre verden? — Manifestation af liv kan ikke finde sted i det bare „intet“.

6. Alle levende væsener er makrovæsener, ligesom de er mikro-væsener i overliggende makrovæseners organismer

Denne jordorganismens ydre verden er solsystemet, der igen befinder sig i et endnu større system. Dette større system kender vi som mælkevejssystemet. Dette befinder sig også i et større system og således fortsættende op ad i det uendeligt store. Da solsystemer og mælkevejssystemer åbenbarer eller udløser logiske manifestationer, kan de ikke undgå at være manifestations- og oplevelsesorganer for et levende „Noget“ eller „jeg“ på samme måde, som vort fysiske legeme er organ for vort jeg. Hvordan skulle de nævnte systemer ellers kunne udløse logiske manifestationer? — Alene det, at de udløser bevægelse, afslører dem som ophav til „livsytringer“, eftersom bevægelse i sin grundanalyse er livets fornemste kendetegn. Hele verdensaltet udgør således et system af levende væsener, hvis organismer befinder sig inden i hverandre. Uden dette guddommelige system ville al livsoplevelse og manifestation være en total umulighed. Hvordan skulle vore fysiske organismer kunne være levende, være lettere at styre og lede og dermed være et bedre redskab for manifestation og oplevelse på anden måde end netop den, som gør sig gældende ved hjælp af myriader af mikro-væsener i gensidigt samarbejde med vort jeg? — Hvordan skulle disse mikro-væsener få et livsrum, et univers at leve i, hvis de ikke netop kom til at leve i en levende organisme? — Og hvordan skulle vi selv kunne have en levende, fysisk organisme, hvis vi ikke selv var mikro-væsener i en makroorganisme med livsbetingelser for vor eksistens? — Systemet i det levende væsens opbygning, ifølge hvilket det på een gang udgør et mikro-væsen og et makrovæsen og det heraf følgende princip: organismer inde i organismer, der igen betyder: levende væsener inden i levende væsener og dermed universer inden i universer, udgør således livets absolutte grundprincip.

7. Vi får et første glimt af den gennem alle tider søgte evige Guddom

Dette altgennemtrængende evige livsprincip gør hele verdensaltet til en uadskillelig enhed, sammensat og opretholdt ved alle eksisterende levende væseners

jeg'er, deres oplevelses- og skabeevner og deres organismer eller legemer. Da alle de levende væseners jeg'er, som vi senere skal se, tilsammen udgør eet jeg, og alle levende væseners oplevelses- og skabeevner ligeledes tilsammen udgør een eneste stor skabe- og oplevelsesevne, ligesom alle de levende væseners organismer udgør samarbejdende organer eller legemer i den samme store enhed, der udgør verdensaltet, bliver det her synligt, at dette verdensalt udgør et eneste stort eller altomfattende levende væsen. Dette gigantvæsen, der således har hele verdensaltet til organisme eller legeme, kan kun være den igennem alle tider af menneskene søgte og på mere eller mindre fuldkomne måder tilbedte, evige Guddom. Og den evige sandhed: I ham leve, røres og ere vi, bliver således her til virkelighed.

8. Forklaring til symbol nr. 7

Symbolet symboliserer et levende væsen.

Trekanten og det hvide felt i midten symboliserer jeg'et og dets overbevidsthed, medens feltet uden om symboliserer dets fysiske organisme eller legeme.

I dette legeme er symbolet gentagne gange indtegnet i mindre og mindre formater inden i hinanden. Dette skal symbolisere, at ligesom disse figurer er indbygget i hinanden, således er de levende væseners organismer også indbygget i levende væseners organismer, og hvorved den livsbetingende makro- og mikrovæsenstilstand eksisterer og garanterer livsrum, skabe- og oplevelsesmuligheder for de samme levende væsener.

På samme måde som vor fysiske organisme danner univers eller livsrum for vore organer, og disse igen danner univers eller livsrum for endnu mindre mikrovæsener og således fortsættende nedad i det uendeligt små, således er vi også med vort fysiske legeme mikrovæsen i en større organisme, hvilket i dette tilfælde vil sige: i jordklodens organisme, der er organ eller mikroorganisme i solsystemets struktur eller organisme. Denne er igen mikroorganisme i mælkevejssystemet, der atter igen er mikroorganisme i et endnu større system eller en endnu større organisme, og således fortsættende opad i det uendeligt store.

Verdensaltet udgør således en uendelig enhed bestående af urokkeligt, sammenknyttede levende væsener inden i levende væsener. Det kommer derved her til syne som et kulmine-

rende og altomfattende ocean af liv, bevidsthed, oplevelse og skabelse. At denne gigantbevidsthed udgør et i sig selv eksisterende levende væsen bliver til kendsgerning i kraft af den omstændighed, at intet som helst levende væsens bevidsthed, oplevelse og skabelse kan eksistere uden i sin absolutte, urokkelige tilknytning til og samarbejde med nævnte gigantbevidsthed. Men noget, der er urokkeligt sammenknyttet kan kun eksistere som en enhed. Men en enhed af samarbejdende organer eller legemer, dirigeret af det guddommelige »Noget«, der kommer til udtryk som jeg'et i de levende væsener, kan kun eksistere som et levende væsen. Dette levende væsens organisme består altså af alle eksisterende levende væseners organismer tilsammen, der er det samme som hele det materielle verdensalt. Dets jeg og bevidsthed består på samme måde af alle eksisterende levende væseners jeg'er og bevidstheder. At alle verdensaltets eksisterende levende væsener således danner et eneste altomfattende levende væsen kommer her til syne i kraft af den omstændighed, at intet som helst levende væsen kan eksistere uden netop ved sin urokkelige tilknytning til og samarbejde med dette verdensaltets levende ophav. Vi har her fået det første glimt af en evig Guddoms eksistens, med hvilken vort jeg, vor bevidsthed, vor organisme og dermed vor manifestation, oplevelse og skæbne er uløseligt forbundet.